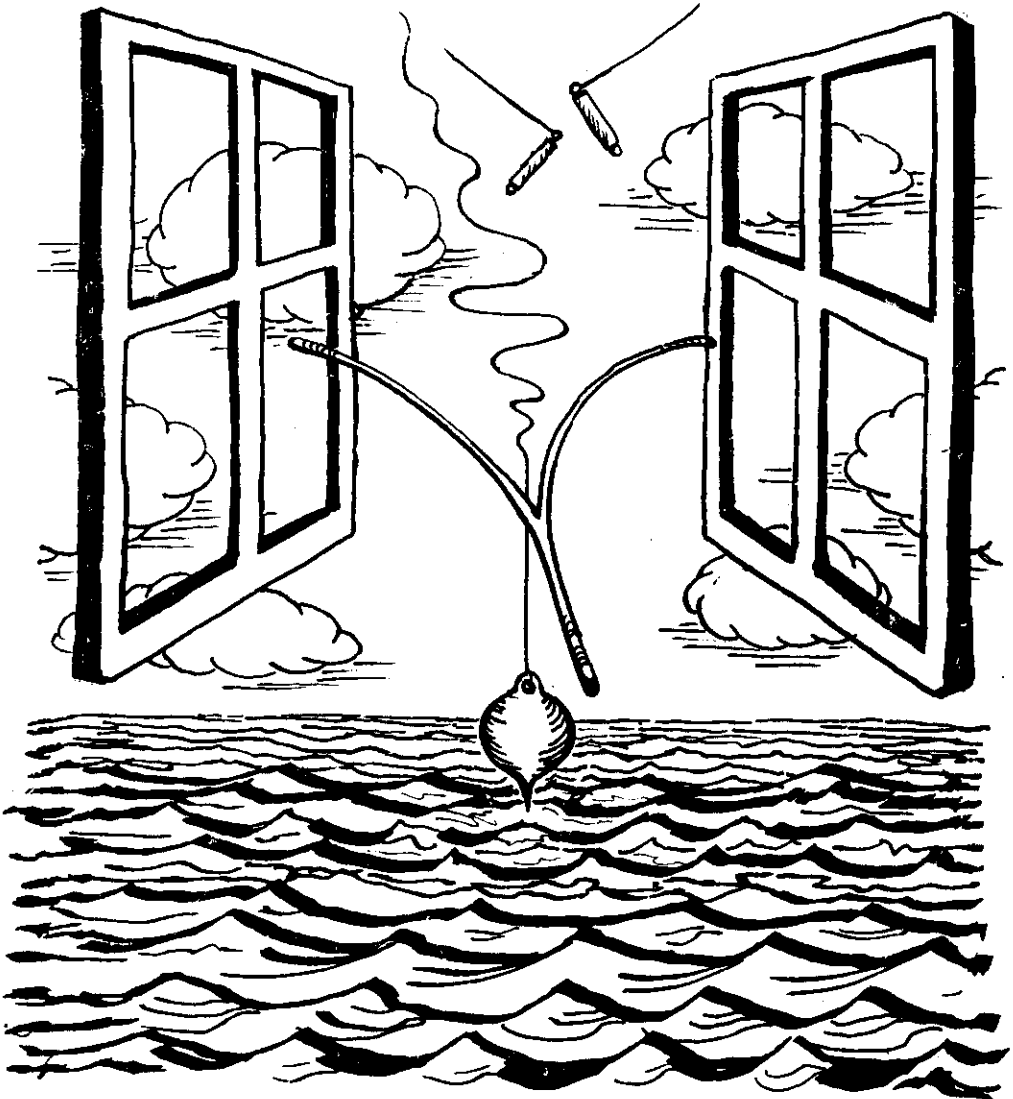

SLAGRUTIAN

1990
SVENSKA SLAGRUTEFÖRBUNDETS MEDLEMSBLAD NR 2.

Ansvarig utgivare: Rolf Norman
Sammanställt av: Rolf Norman och Lena Kaski
Odensvigatan 5 723 42 VÄSTERÅS
Tel. 021 - 11 48 26 Sommarbost. 021-633 35.

INNEHÅLL:

- Sid 2 Ordförande Rolf Norman har ordet.
Sid 3 Förbundsnytt.
Sid 4 - 6 Höstmöte i Vårgårda - Artiklar ur lokal-
tidningar.
Sid 7 - 13 Insändarsidor.
Sid 14- 16 Nordell-effekten av:Bo Jacobsson och
Dan Mattsson.
Sid 17- 18 Bo Nordell svarar.
Sid 19- 23 Några dagar med Engelska slagrutevänner av:
Kajsa Hallberg.
Sid 24- 26 Brev från Charles Holderness British
Society of Dowers (med bl.a. färg-
hjulet).
Sid 27 Slagruteförbundets stadgar.
Sid 28 Viktig information.
Sid 29 GOD JUL & GOTT NYTT ÅR !!!

FÖRBUNDSNYTT

Höstmöte i Vårgårda September 1990

Styrelse

Ordförande	Rolf Norman	021 - 11 48 26, 633 35
Vice Ordförande	Yngve Karlsson	0371- 126 78
Kassör	Viviann Lindh-Boring	0322- 233 96
Sekreterare	Maj-Lis Morefors	0158- 302 90
Ledamot	Birgitta Bengtsson	0580- 320 17
Ledamot	Lena Kaski	021 - 18 30 15
Ledamot	Verner Nilsson	0322- 143 44

Revisorer

Torsten Söderlund och Kajsa Hallberg med Harald Carlander som sup leant.

Valberedning

Karl Andersson och Kajsa Hallberg.

Redaktionskommite

Ann Grubbström, Maj-Lis Morefors och Kajsa Hallberg.

Årsavgiften

Ensam medlem: 75 kr
 Familjeavgift: 100 kr
 OBS!!! OBS!!! OBS!!! Styrelsen vill att Du/Ni antecknar telefonnumret på inbet.kortet.
 Om Du/Ni av någon anledning inte kan/vill lämna ut ditt telefonnummer vill vi att Du uppger riktnumret till din bostadsort. Vi kommer att distriktsindela Slagruteförbundet efter riktnummer för att underlätta administrationen av förbundet.

Årsmöte

Kommer att förläggas någonstans i mellan-Sverige och som vanligt Kristi himmelfärdshelgen 10-11-12 Maj. Inbjudan kommer senare!

Medlemsbladet

Vi tjarar på som vanligt : SKRIV OCH SKICKA TILL ROLF ELLER LENA

OBS ! OBS ! OBS ! ADRESSÄNDRINGAR ANMÅLES TILL VIVIANN LINDH-BORING PL 2966 LUND 447 00 VÅRGÅRDA

Ur: Alingsås tidning Måndag 17 Sept. 1990

Slagrutemöte i Vårgårda:

DET DUGER MED PLASTGALGAR

Detta är en del av naturen. Jag är inte säker på att det är magnetism, men något slags energi är det, säger Yngve Karlsson från Gislaved. Han är vice ordförande i Svenska Slagruteförbundet, SSF, som har haft höstmöte i Vårgårda.

Det var grottforskaren Leif Engh som blev intresserad av slagrutor och som bestämde sig för att se hur det där egentligen fungerade. Han samlade ihop slagrutekunniga människor på Gotland. Grottforskaren kände till Lummelundagrottans system och med det som mall skickades folk ut.

Det resulterade i en rapport om ett mycket lyckat försök, säger Yngve Karlsson, som själv var med.

De 30 personer som deltagit på Gotland bestämde sig för att bilda Svenska Slagruteförbundet, Rutgångarna, och idag, åtta år senare är det 300 medlemmar i förbundet.

- Man måste inte alls kunna gå med slagruta för att vara medlem, däremot måste man ställa upp på våra stadgar. En medlem får ju inte motarbeta oss.

* Plastgalgar

- Detta är mycket intressant och vi vill föra det vidare. Vi vill söka svaret på vad det egentligen är, förklarar Yngve Karlsson.

- Det handlar om något slags energi eller kraftfält, men vi har inga mätinstrument som kan bevisa det. Det enda är vår egen kropp. Vi kan bara konstatera att det fungerar.

Den som har en bild av män med stora trädglykor misstar sig på hur en modern slagruta ser ut. Yngve själv har en liten plastpinne, med en knopp i ena ändan. Andra använder små pendlar, metallpinnar, plastgalgar eller bara en plastring i en sytråd.

- Man behöver bara ha ett redskap man trivs med. Det är människan bakom, eller något, som ger utslag.

- Detta är bara en av många delar i naturen, säger Yngve Karlsson som till vardags är ingenjör och konsult.

- Förr brukade jag säga att detta hörde hemma i fysikboken, men nu är jag inte säker längre.

* Upptäcka förmågan

Arrangör av slagruteförbundets höstmöte var föreningens kassör, Viviann Lindh-Böring, som bor i Vårgårda och arbetar som homeopat och zonerapeut. Hon gick med slagruta första gången 1978, när hon skulle ha ny brunn.

- Jag hade en kompis som kunde och visade. Då upptäckte jag att jag också kunde, säger Viviann som har en liten guldglyka runt halsen.

- Andlighet har verkligen inte något med saken att göra, försäkrar hon och Yngve Karlsson instämmer, det var en fråga de inte hört förut.

- Vissa kommuner har till och med anställt slagrutefolk för att ta ut felaktiga elledningar till exempel.

* Mäter djupet

När en person finner en vattenåder, talar slagen eller snurrningarna om hur djupt vattnet ligger. Kalle Andersson 77 år, från Limmared använder något som ser ut som en radioantenn, för att

djupet, sedan han tagit ut vattenfyndigheten med en knallgul plattgalge.

- Om de gräver så djupt som jag säger plus ytterligare en meter, så garanterar jag minst två meter vatten, säger han.

Kalle Andersson har hållit på med slagrutor i 50 år och har tagit ut tusen brunnar.

Under slagruteförbundets höstmöte i Vårgårda åkte ungefär 30 pers till Nossebrotrakten för att ta ut brunnar, med en grävmaskin på plats. De andra besökte fornminnen i trakten. Många använder slagrutor vid sådana ställen. Men det är något som varken Yngve eller Viviann håller på med.

- Vi ägnar oss åt vatten och inte åt forntidsströmmarna, förklarar Viviann Lindh-Boring.

- Men det fungerar ungefär på samma sätt, med utstrålning från de gamla stenarna. Gamla domarringar har använts på ett speciellt sätt. Kanske finns det kraftfält kvar från den tiden, säger Yngve Karlsson.

Tilläggs kan det, enligt Yngve Karlsson, motsvarande förbundet i England lär vara 56 år, att man i Norge använder sig av slagruta vid lavinolyckor och att man i Tyskland kan avlägga gesällprov i ämnet slagruta.

Ur NYA LÄNSTIDNINGEN 17 SEPTEMBER 1990

NOG BORDE CLARY FÅ VATTEN:

30 SLAGRUTEMÄN PÅ PLATS !!!

En del använder tråklykor, andra lod eller pendel. Det finns till och med de som lyckas hitta vattenådror med hjälp av klädeshängare.

Det hävdar Rolf Norman, Västerås, ordförande i Svenska Slaggruteförbundet. I lördags fanns han och 30-talet andra slaggrutemän och kvinnor hos Clary Andersson i Malma för att med olika metoder peka ut platsen där hon borde gräva sin brunn.

Med hjälp av tråklykor, L-formade trådar och plastklykor navigerade sig slaggruteföreningens medlemmar fram till en lämplig punkt för brunnsgrävningen, därefter reste de vidare till Fridhem för en liknande aktivitet.

Sällskapet återvände sedan till Clary Anderssons hem i Hagalund dels för lunch, dels för att mötas av en grävskopa i arbete. - Vi brukar inte vara med om grävningarna direkt, berättar Vivian Lindh-Boring, Vårgårda. Hon är kassör i förbundet men också dotter i huset i Hagalund.

Tillsammans med mamma Clary hade hon sett till att överraska sina föreningskolleger med att beställa grävare på direkten.

300 medlemmar

Svenska Slaggruteförbundet bildades för åtta år sedan och har ca: 300 medlemmar från hela landet. Varje år hålls två möten och nu var turen kommen till Vårgårda. Förutom de rent praktiska inslagen förekommer vid sammankomsterna olika föredrag bland annat. Upprinnelsen till föreningen var att ett 30-tal slaggruteintresserade deltog i ett försök som genomfördes av geologen Leif Engh vid Lunds universitet i början av 80-talet. Försöken genomfördes på Gotland, där deltagarna bevisade sina förmågor.

- Efter tiden på Gotland var vi flera som tyckte att det var synd att kanske aldrig ses igen och 1982 träffades vi igen i Isaberg och bildade en interimstyrelse i föreningen, säger Viviann. Första årsmötet hölls året därpå.

Lärt mera

Viviann testade sina kunskaper 1978 då familjen byggde hus. Det fungerade och sedan har hon fortsatt att lära sig mera.

- Då kunde jag inte ta ut djupet och visste inte så mycket om hur en brunn ska läggas bäst, säger hon.

- Men man måste ha sinnet från början, konstaterar Rolf Norman.

- Alla människor har säkert kunnat en gång i tiden, men civilisationen har tagit bort det från oss, fortsätter han. Alla i föreningen kan, men samtidigt besitter de olika specialkunskaper på området. Rolf Norman hävdar till exempel att han kan lämna garantier på vilken mängd vatten som finns där hans tråklyka markerat.

Det är dock en kunskap som vuxit frsm. Till en början visste han inte mer än att det var vatten han letade. Nu vet han även hur mycket. - Jag använder klyka av trä, men det finns fler metoder säger ordförande i slaggruteföreningen.

JAG OCH SLAGRUTEFÖRBUNDET

Jaha, så sitter man här igen, på hemväg från ännu ett mycket intressant och lärorikt möte med alla mina vänner i Svenska Slagruteförbundet. Många saker snurrar i huvudet även denna gång. För aldrig glömmar jag väl mitt första möte då Arne Groth satte en slagruta i mina händer, för att undersöka om jag hade "kraften". Döm om min förvåning och förundran när jag känner att slagrutan i mina händer sätter iväg nedåt, allt eftersom han sänker handen över den! Han trycker den nästan ur mina händer! Från och med det ögonblicket var jag fast. Vad är det egentligen som sker? Vad skulle min fysiklärare säga om han såg detta? Förkasta det naturligtvis, med ursäkten att jag böjde den med flit. Tja, det är ingen lätt situation att försöka övertyga någon icke-troende, det vet nog alla. Men jag vet, att jag inte gjorde mig till, och denna upptäckt har gjort det mycket lättare för mig att ta till mig andra "konstiga" intryck, såsom vattensökning, mineralsökning, kroppsbalansering, rei-ki, kaosforskning och så vidare. Det har dessutom lärt mig att alltid behålla ett öppet sinne, att alltid se saker från alla synvinklar, inte bara den fysikläraren formulerar.

En annan sak jag måste få sagt till er alla är att jag tycker att ni är de mest öppna och lättkontaktade personer jag hittills har haft lyckan att göra bekantskap med. Förbli precis som ni är, ni är alla väldigt olika och egna, men ni har en sak gemensamt: ni har alla nått en insikt i saker och ting som många aldrig nuddar vid. Lycka till med allt ni företar er, varesig ni pendlar, kroppsbalanserar eller går med slagruta.

Vänliga hälsningar

Henrik Elmsjö Gävle

ELECRIC AND MAGNETIC FIELDS

Det är rubriken på en intressant artikel i "Journal of the British Society of Dowrsers" nr 227. Här nedan följer en kort sammanfattning av artikeln, eftersom det skulle krävas avsevärt större utrymme för att göra en sammanfattning av artikeln i sin helhet. Förmodligen saknar många slagrutemänniskor en del fackkunskap om vad elektricitet som naturfenomen egentligen är och blir måhända förvirrade av den mängd terminologi i ämnet som finns.

I nedanstående artikel försöker förf.(Carver) förklara den stora betydelsen av elektriska och magnetiska fält i nutidsmänniskans tillvaro.

Eftersom vårt beroende av el ständigt ökar, så blir strålningen från kraftverk och el-ledningar allt större och har åstakommit ett nyvaknat intresse för den möjliga effekten av strålning mot kroppen.

Spekulationer kring sådana effekter har gjorts sedan många årtioenden tillbaka. Exempelvis då radiosändare först kom i bruk och då det kom rapporter om fåglar som blivit påverkade av strålningen innan de hunnit vänja sig vid densamma.

Många undersökningar har gjorts ang. effekten av starka, elektriska spänningsfält men utan bestående resultat.

Emellertid har på sistone rapporterats att svaga, växlande magnetiska fält, ex. sådana som finns i våra bostäder, kan ha biologiska effekter. Den engelska organisationen CEBG är nu i färd med att undersöka dessa fenomen, fastän ännu har endast blygsamma anslag beviljats för denna forskning.

Det finns många landdjur och fiskar som använder magnetiska känslorgan för att kunna navigera och vissa experiment har visat att också människor kan ha magnetisk känslighet. Förvisso, "slagrutemänniskor" har visat att de kan påvisa magnetiska fenomen och störningar i dessa, och därför är varje upptäckt av svaga magnetiska fält hos människor av stort intresse för oss.

Nu följer i artikeln en uttömmande redogörelse under skilda rubrikersåsom: "Vad är elektriska och magnetiska fält?" och "Storleken på dessa E-M-fält, samt "Frekvensen av dessa elektromagnetiska fält".

Exempel här under sistnämnda rubrik: (angivna i Herz = ggr per sekund)

Radiofrekvenser 10^4 Hz - 10^{11} Hz
 Radar 10^9 - 10^{10} Hz
 Mikrovågor och mikrovågsugnar 10^9 - 10^{11} Hz
 Synligt ljus 10^{14} Hz
 Levande celler strålar vid 10^{14} - 10^{15} Hz
 Ultraviolett strålning 10^{17} Hz
 Röntgenstrålar 10^{17} - 10^{22} Hz
 Atomstrålning 10^{18} - 10^{19} Hz

Vår hjärna vibrerar med 0 - 60 Hz

Ju starkare fält dessto starkare effekt.

Det är lätt att se effekten av strålning mot människan om man jämför dessa frekvenser. Röntgenstrålar kan förstöra/skada atomer. Ultraviolett strålning kan skada levande celler och radiovågor kan ha effekt på vår hjärna och vårt hjärta. (det senare vibrerar med c:a 80 Hz, ej att förväxla med pulsslagen.)

ELECRIC AND MAGNETIC FIELDS

Det är rubriken på en intressant artikel i "Journal of the British Society of Dowzers" nr 227. Här nedan följer en kort sammanfattning av artikeln, eftersom det skulle krävas avsevärt större utrymme för att göra en sammanfattning av artikeln i sin helhet. Förmodligen saknar många slagrutemänniskor en del fackkunskap om vad elektricitet som naturfenomen egentligen är och blir måhända förvirrade av den mängd terminologi i ämnet som finns.

I nedanstående artikel försöker förf.(Carver) förklara den stora betydelsen av elektriska och magnetiska fält i nutidsmänniskans tillvaro.

Eftersom vårt beroende av el ständigt ökar, så blir strålningen från kraftverk och el-ledningar allt större och har åstadkommit ett nyvaknat intresse för den möjliga effekten av strålning mot kroppen. Spekulationer kring sådana effekter har gjorts sedan många årtioenden tillbaka. Exempelvis då radiosändare först kom i bruk och då det kom rapporter om fåglar som blivit påverkade av strålningen innan de hunnit vänja sig vid densamma.

Många undersökningar har gjorts ang. effekten av starka, elektriska spänningsfält men utan bestående resultat.

Emellertid har på sistone rapporterats att svaga, växlande magnetiska fält, ex. sådana som finns i våra bostäder, kan ha biologiska effekter. Den engelska organisationen CEBG är nu i färd med att undersöka dessa fenomen, fastän ännu har endast blygsamma anslag beviljats för denna forskning.

Det finns många landdjur och fiskar som använder magnetiska känselorgan för att kunna navigera och vissa experiment har visat att också människor kan ha magnetisk känslighet. Förvisso, "slagrutemänniskor" har visat att de kan påvisa magnetiska fenomen och störningar i dessa, och därför är varje upptäckt av svaga magnetiska fält hos människor av stort intresse för oss.

Nu följer i artikeln en uttömmande redogörelse under skilda rubrikersåsom: "Vad är elektriska och magnetiska fält?" och "Storleken på dessa E-M-fält, samt "Frekvensen av dessa elektromagnetiska fält".

Exempel här under sistnämnda rubrik: (angivna i Herz * ggr per sekund)

Radiofrekvenser 10^3 Hz - 10^{11} Hz
 Radar 10^9 - 10^{10} Hz
 Mikrovågor och mikrovågsugnar 10^9 - 10^{11} Hz
 Synligt ljus 10^{14} Hz
 Levande celler strålar vid 10^{14} - 10^{15} Hz
 Ultraviolet strålning 10^{15} Hz
 Röntgenstrålar 10^{17} - 10^{22} Hz
 Atomstrålning 10^{18} - 10^{19} Hz

Vår hjärna vibrerar med 0 - 60 Hz

Ju starkare fält desto starkare effekt.

Det är lätt att se effekten av strålning mot människan om man jämför dessa frekvenser. Röntgenstrålar kan förstöra/skada atomer. Ultraviolet strålning kan skada levande celler och radiovågor kan ha effekt på vår hjärna och vårt hjärta. (det senare vibrerar med ca 80 Hz, så att förstås med pulslaggen)

I N S Ä N D A R S I D AELECRIC AND MAGNETIC FIELDS

Det är rubriken på en intressant artikel i "Journal of the British Society of Dowser" nr 227. Här nedan följer en kort sammanfattning av artikeln, eftersom det skulle krävas avsevärt större utrymme för att göra en sammanfattning av artikeln i sin helhet. Förmodligen saknar många slagrutemänniskor en del fackkunskap om vad elektricitet som naturfenomen egentligen är och blir måhända förvirrade av den mängd terminologi i ämnet som finns.

I nedanstående artikel försöker förf.(Carver) förklara den stora betydelsen av elektriska och magnetiska fält i nutidsmänniskans tillvaro.

Eftersom vårt beroende av el ständigt ökar, så blir strålningen från kraftverk och el-ledningar allt större och har åstadkommit ett nyvaknat intresse för den möjliga effekten av strålning mot kroppen. Spekulationer kring sådana effekter har gjorts sedan många årtioenden tillbaka. Exempelvis då radiosändare först kom i bruk och då det kom rapporter om fåglar som blivit påverkade av strålningen innan de hunnit vänja sig vid densamma.

Många undersökningar har gjorts ang. effekten av starka, elektriska spänningsfält men utan bestående resultat.

Emellertid har på sistone rapporterats att svaga, växlande magnetiska fält, ex. sådana som finns i våra bostäder, kan ha biologiska effekter. Den engelska organisationen CEBG är nu i färd med att undersöka dessa fenomen, fastän ännu har endast blygsamma anslag beviljats för denna forskning.

Det finns många landdjur och fiskar som använder magnetiska känslorgan för att kunna navigera och vissa experiment har visat att också människor kan ha magnetisk känslighet. Förvisso, "slagrutemänniskor" har visat att de kan påvisa magnetiska fenomen och störningar i dessa, och därför är varje upptäckt av svaga magnetiska fält hos människor av stort intresse för oss.

Nu följer i artikeln en uttömmande redogörelse under skilda rubrikersåsom: "Vad är elektriska och magnetiska fält?" och "Storleken på dessa E-M-fält, samt "Frekvensen av dessa elektromagnetiska fält".

Exempel här under sistnämnda rubrik: (angivna i Herz = ggr per sekund)

Radiofrekvenser 10^4 Hz - 10^{11} Hz
 Radar 10^7 - 10^{10} Hz
 Mikrovågor och mikrovågsgagnar 10^9 - 10^{11} Hz
 Synligt ljus 10^{14} Hz
 Levande celler strålar vid 10^{14} - 10^{15} Hz
 Ultraviolett strålning 10^{15} Hz
 Röntgenstrålar 10^{17} - 10^{22} Hz
 Atomstrålning 10^{18} - 10^{19} Hz

Vår hjärna vibrerar med 0 - 60 Hz

Ju starkare fält desto starkare effekt.

Det är lätt att se effekten av strålning mot människan om man jämför dessa frekvenser. Röntgenstrålar kan förstöra/skada atomer. Ultraviolett strålning kan skada levande celler och radiovågor kan ha effekt på vår hjärna och vårt hjärta. (det senare

En studie i USA har visat att 10-15% av alla cancerfall i barn-
domen har samband med elektriska fält.

Det är en växande övertygelse att vår kropp har ett "trådlöst sys-
tem" mellan olika delar av kroppen. Det är mycket svaga signaler
som kontrollerar våra celler.

Eftersom vår moderna värld är översvämmad av elektromagnetiska
strålningar, så är det högst troligt att denna strålning kan på-
verka kroppens funktioner. DNA exempelvis är mycket känsligt
för magnetiska fält.

De svaga signaler, som man tror att vår kropp utstrålar, är el-
ektromagnetiska signaler.
Dessa, anser förf. är också manifesterade i auran, vilken är en
samling av elektromagnetiska fält kring kroppen. Dessa har blivit
fotograferade och med s.k. Kirlianfotografering och med "Dumit-
rescu's luminiscent spectrography". Denne forskare sammanbinder
växlingar i det elektromagnetiska fältet runt kroppen och tror
att "dowsing" delvis är elektromagnetiskt till sin natur.
(Dowsing är som bekant = användning av slagruta).

Författarens slutsats:

Bevare oss väl för elektromagnetiska fält!

Vårt "naturliga" jag är nu bombarderat med strålning av i stort
sett okänd effekt.

Nya strålkällor tillkommer ständigt:

Radiostationer, datorer, bildskärmar, mobila telefoner, TV-sat-
elliter och okända, regeringsstyrda undersökningar. Dessa stör-
ningar är som surt "regn" och skadliga aerosoler, som kanske har
effekt på oss alla. De är introducerade före varje undersökning
av deras effekt.

VAR SKALL ALLT DETTA SLUTA ???

Hälsningar

Walter Bjärkemo

Aquarius Studiesenter - senteret for fred og selvutvikling - verd et besøk om turen skulle gå til Drammen, Norge....

Aquarius Studiesenter er et levende senter for mennesker i utvikling. Senteret har helsekostbutikk, foredragsrom/kursrom og et lite bibliotek. Atmosfæren er intim, plassen er liten men ånden er god i dette senteret.

Aquarius Studiesenter arbeider for grunnleggende verdier i mennesket. Vi ønsker å skape selvbevissthet slik at vi opplever balanse mellom indre og ytre behov. Dette mener vi vil føre til større harmoni og fred i oss selv. På denne måten får vi innsikt i den helheten vi lever i - oss selv og våre omgivelser.

Vi ønsker å skape et sted der hvor vi kan møtes og dele våre erfaringer med hverandre i den hensikt å utvikle oss selv til mer harmoniske mennesker.

Kurstilbudene er varierte og ulike fra år til år. Vi kan nevne Yoga, Tai Chi, Aikido, Naturmedisin, Vegetarkost, Astrologi, Tarot, Numerologi, m.m.. Weekendkurser arrangeres jevnlig og i år skal vi ha: Drøm og kreativitet, Reise til tidligere liv, Hjertets bevissthet, Meditasjon, Tarot og Tai Chi Chuan.

Hver fredag har vi foredragsholder og denne høsten har vi hatt og skal ha følgende foredrag: Drøm og healing i selvutvikling, ved Nina Martins, Underbevisstheten og trance ved Mike Cechanowicz, Regresjon - tilbake til tidligere liv ved Rune Amundsen, Hvordan kan psykodrama bidra til en høyere livskvalitet? ved Kristina Malm. Som et ekstrapredrag har vi også fått den kjente astrologen Vernon de Loisted til å komme på senteret.

Åke Yri, Jann Jensen og undertegnede har alle vært foredragsholdere/ demonstratører i vårt felles interessefelt.

Vi har to astrologer tilknyttet senteret, Bjørg Aaby og Birger Heiberg. Vi kan også tilby Tarot tolkning. Dette er det Nina Martins som gjør. Dessuten har vi en homeopat tilknyttet senteret, Maj Gretha Kjæreng.

Senteret drives av en verdensomspennende organisasjon som heter Universal Great Brotherhood (UGB). Denne organisasjonen har hovedsete i Venezuela i Sør-Amerika. Organisasjonen ble grunnlagt av en fransk vitenskapsmann og filosof, dr. Serge Raynaud de la Ferriere i 1948 (ved inngangen til Aquarius tidsalder). Hans grunnleggende tanke var å skape fred i verden gjennom opplysning og forståelse, gjennom å forene religion, kultur og vitenskap til et forståelig helhetssyn på den menneskelige tilværelse.

Organisasjonen er en ren ideell organisasjon, langt fjernet fra alle former for politiske partier, religiøse sekter og trossamfunn.

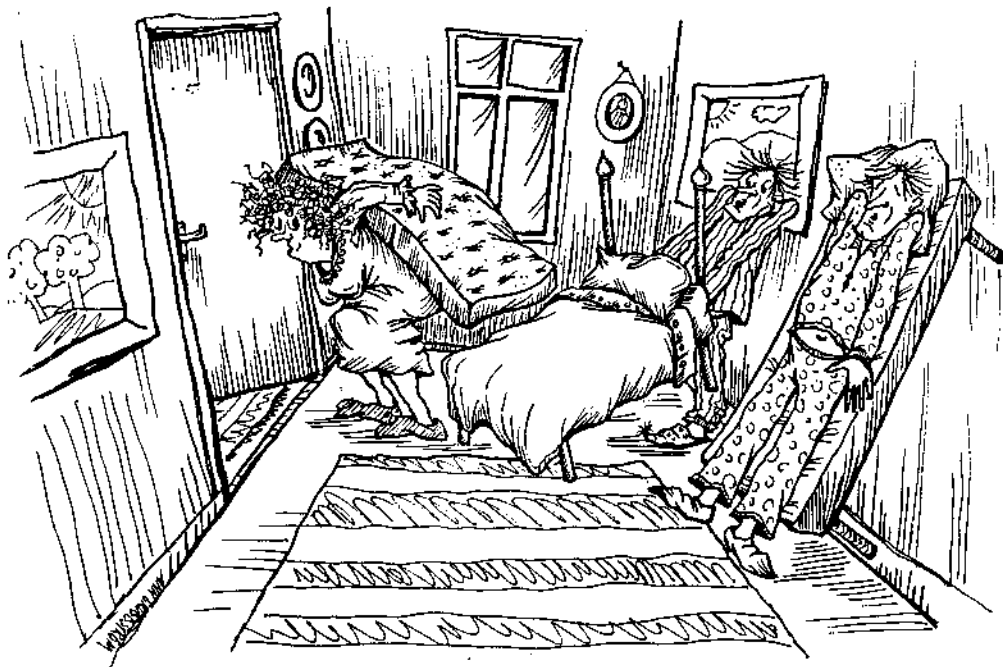
Som faglig ansvarlig for Senteret i Drammen står Francesco Suria, en italiener bosatt i Drammen.

Det er ikke nødvendig å være medlem for å komme på noen av våre møter/kurs. Medlemskontingenten er kr. 200.- pr år og kurs og foredragskalender kan enten fåes ved henvendelse til Aquarius Studiesenter, telefon 47-3-831066, eller skrive til Senteret, postboks 2378, 3003 Drammen. Jeg kan også være behjelpelig hvis noen av dere en eller annen gang kommer innom Drammen en fredag. Det er den faste foredragsdagen, klokkeslettet er 19.15, adressen er Tollbugata 62, 3044 Drammen. Det er på Strømsø-siden av byen, like ved elvebredden og de gamle bryggehusene. I sommerferiene er det ikke fredagsforedrag, men det er folk på senteret hver dag likevel, da butikken er åpen.

Så nå vet dere litt om hva Jann Jensen og undertegnede gjør i fritiden. Vi har et meget bra utgangspunkt til alle Oslos foreninger også, så kjedelig behøver det ikke bli i Drammen. Dessuten er Drammen en fin by om sommeren spesielt, med fin utmark og ellers mange koselige utesteder. Frister det ?

Med vennlig hilsen fra Drammen,
Veslemøy Løken
Vårveien 60
3024 Drammen
telefon 03-820881

PS. Vi flytter kanskje i løpet av det første halvåret, men vi holder kontakten. DS.

I N S Ä N D A R S I D A

Torrås 3 Oktober 1990

HEJ!

Jag vill först av allt tacka de berörda för ett jättekul slagrute möte. Hade det inte varit för Birgittas och min "fadäs" med rumsnycklarna, hade precis allt varit perfekt.

Jag tänkte berätta om vårt (och några tills) tokiga öde.....

Vi delade rum, jag och Birgitta Svensson.

Vi tyckte att det var himla smart att göra som två andra killar, dvs hänga upp nycklarna i receptionen. Då slapp vi ju leta efter varandra när nån ville in i rummet. Som sagt, in med nycklarna, och iväg och lyssna och umgås med de andra. Jag skänkte iallafall inte nycklarna en tanke. Iallafall inte förrän betydligt senare på kvällen.

Så när jag kom ner till receptionen, stod där folk med bekymrade miner, och Birgitta. Då såg jag..... Ett stort, rejält och väl låst galler runt hela receptionen. Innanför två ensamma, ynkliga nyckelknippor. De såg väldigt övergivna ut. Jaha, vad göra?????? Efter en stunds desperat slitande i gallret, som inte gav efter, började nån tänka. Alla började tänka. En kö till biljardspelet hämtades ner. Några vinklar prövades, och vips var ett nyckelknippe fast och hos rätt ägare. Dock inte nycklarna till rum nr 9 som var Birgittas och mitt.

Kön var för kort att nå ända dit. En kö till skaffades fram, i tron att den var längre, men icke.

Ett stort tack till dig som hade isoleringstejp på dig !!!

Köerna tejpades helt sonika ihop. Och efter ett visst lirande med mycket ovilliga nycklar kom dom ner på kön. Och äntligen till Birgitta och mig! Vilken känsla att veta att vi slapp sova i en korridor!!!

Jag vill tacka killarna som hjälpte oss att få tag i nycklarna. Det är hårt att sova i en korridor.

Samtidigt vill jag säga HEJ till alla som var med på mötet i Vårgårda 14 - 16 September.

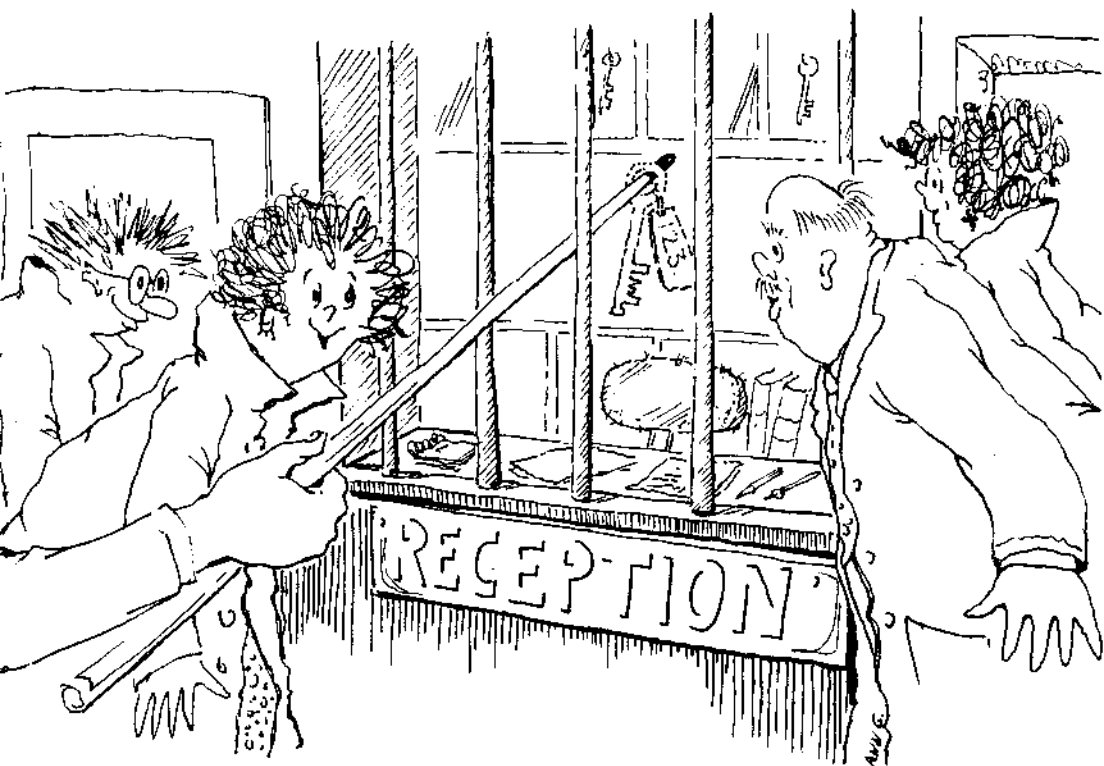
Ni är underbara allihopa. Speciellt till min "rummis" Birgitta !

Kram från

Nina Ferm

Torrås

510 2i Satila tel. 0301-420 26

Nordell-effekten

Resultat av ett verifieringsförsök

Inledning.

I slutet av förra året fick vi i vår hand ett häfte med titeln "The dowsing reaction originates from piezo electric effect i bone". Häftet var utgivet vid tekniska högskolan i Luleå och författat av Bo Nordell. Det var dessutom märkt "Internal report 1988:01". För oss som sedan flera år ägnat oss åt att söka en teknisk förklaring till slagrutereaktionerna med målsättningen att skapa ett instrument som kan påvisa dessa reaktioners ursprung på rent teknisk väg var rapporten mycket intressant. Vi tog därför itu med arbetet att verifiera Nordells försöksresultat. Resultatet av vår verifiering redovisar vi i denna sammanställning. Då vi vet att det finns många utanför den akademiska världen som är intresserade av detta ämne har vi valt ett mera populärvetenskapligt språk i vår redovisning. Vi hoppas det inte skall påverka värderingen av det väsentliga, nämligen våra försöksresultat.

Nordell-effekten

Nordell tror att slagrutereaktionen kan förklaras genom (underarms-)benens piezoelektriska egenskaper. Ben som utsätts för tryck alstrar elektriska spänningar på samma sätt som kvartskristall. Ben som utsätts för elektriska fält börjar att vibrera enligt Nordell. När man håller i en slagruta och spänner underarmsmusklerna förhindras benen i underarmen att vibrera. Mekaniska och elektriska spänningar uppstår som påverkar slagrutegångaren så att slagrutan slår. Nordell beskriver i sin rapport hur man kan få elektriska impulser ur ett grisben. Det går till på så vis att man i ett ben slår in två spikar, en i vardera änden av benet (se fig 1). Benet ifråga är hämtat från en gris eller får att vara exakt de sammanväxta nedre frambenen. Båda spikarna placerades i samma ben. Mellan dessa anslöt Nordell ett oscilloskop. När sedan benet utsattes för slag gav oscilloskopet utslag och visade en strömpuls som kunde uppgå till 5 volt eller mera. Denna tillskrev Nordell "en piezoelektrisk effekt" i benet.

Verifieringsförsök 1.

I vårt första försök att verifiera Nordells experiment var vi som vi trodde i efterhand för ekonomiska. Vår enda möjlighet att införskaffa ett lämpligt ben var att inhandla en hel fläsklägg. För att kunna ta tillvara den matnyttiga delen kokades först hela läggen innan den befridades från mjukdelar. Ivriga som vi var lätt vi den sedan gå direkt till försöksverksamheten. Resultatet var mycket nedslående. Vi lyckades inte på något sätt påvisa några piezoelektriska effekter i benet. Experimentmiljön var heller inte den bästa. Benet var kladdigt och besvärligt att hantera. Tyvärr förvarade vi benet i rumstemperatur och det ledde till att vår experimentmiljö snabbt blev ganska otrevlig. Försöket avbröts därför med ett allt igenom negativt resultat vilket vi då antog berodde på att benet blivit kokt.

Under tiden blev det klart att Bo Nordell skulle göra en gästföreläsning i Nyköping i slutet av november och vi beslöt därför att avvakta denna. De resultat som uppvisades där var mycket övertygande och det blev därför en självklar uppgift för oss att göra ett nytt försök att själva upprepa resultaten. Denna gång bestämde vi oss för att hantera det ben vi så småningom lyckades anskaffa på ett mera korrekt sätt, dvs på samma sätt som Nordell hade gjort. Benet befridades i rätt tillstånd från mjukdelar och hängdes upp utomhus skyddat av en stor papperspåse för att torka. Efter att ha fått torka i ett par månader var benet i ett sådant skick att det utan besvär kunde hanteras även inomhus.

Det var nu dags att fixera benet i gips och förse det med spikar på precis samma sätt som det ben Nordell haft med sig på sin föreläsning i november. Benet försågs med två spikar som så gott det var möjligt placerades på samma sätt som på Nordells ben. Det var nu dags för verifiering nummer två.

Verifiering 2

Det efter alla konstens regler preparerade benet ansöts till samma oscilloskop som använts vid Nordells gästföreläsning och vi började utsätta benet för slag med en hammare. Oscilloskopet gav inget som helst utslag.

Vi övergick därför till att behandla benet som vid den tidigare demonstrationen. I sitt experiment hade nämligen Nordell inte som vi använt olika typer av verktyg för att utsätta benet för tryck. Det hade räckt med att bara tilldela benet några lätta slag med handen för att få god effekt. Och hör och häpna, nu gick det mycket bättre. När vi för att hindra benet från att falla omkull med ena handen höll i den nedre gipsklumpen och med den andra handen slog lätt mot den övre gav oscilloskopet precis det utslag vi hoppats på. Antligen hade även vi lyckats.

Medan vi arbetade med att finjustera oscilloskopet för att kunna detaljstudera de strömstötter benet gav ifrån sig råkade våra mätsladdar ramla bort från spikarna i benet. När vi satte tillbaka dem igen hade indikeringen på oscilloskopet helt plötsligt sjunkit från omkring 5 volt toppvärde till bara en halv volt. Vi fann detta ytterst märkligt. När vi än en gång kontrollerade försöksutrustningen upptäckte vi att vi råkat växla sladdarna. Oscilloskopet vi mätte med hade en osymmetrisk ingång, dvs den ena av sladdarna är en jordning och den andra är den verkliga mätینگången (se fig 2). Vi växlade därför tillbaka sladdarna så som vi råkat placera dem från början och genast fick vi tillbaka de utslag på runt 5 volt vi sett på skärmen tidigare.

Dags att tänka efter.

Det här stämde inte med våra teorier. Om det som Nordell hävdade var en piezoelektrisk effekt i benet som gav upphov till våra utslag på oscilloskopet så skulle denna vara helt oberoende av hur vi kopplade sladdarna. Något var fel.

Flera försök.

Vi övergick nu till att bearbeta benet med flera olika typer av verktyg för att försöka åstadkomma just det tryck som gav den förmodade piezoelektriska effekten men ingenting tycktes hjälpa. Endast när benet utsattes för lätta slag med handen gav oscilloskopet utslag. Saken var nu i det närmaste klar. Någon form av piezoelektrisk effekt var det inte tal om. En sådan känner inte vad som förorsakar tryckförändringen, bara själva förändringen. Vad var det då vi mätt?

Statisk urladdning.

Under våra försök att kartlägga vilka faktorer som påverkade utslaget vi fick på oscilloskopet kom vi att hålla i benet på olika sätt för att kunna tilldela det slag från olika håll och på olika ställen. De resultat vi fick indikerade klart att det handlade om statisk urladdning. När denna gick genom benet på rätt sätt kunde det mycket höghögiga (känsliga) oscilloskopet detektera en spänningspuls mellan spikarna. Detta fungerade lika bra om benet stod fritt som om man höll i den nedre gipsklumpen men i det närmaste inte alls om man höll i den övre mot vilken slagen riktades.

Parallellförsök.

Enligt Nordell är den föregivna piezoelektriska effekten en unik egenskap hos ben. Med vår slutsats om upphovet till den elektriska effekten var riktig borde inte ben vara ett i något avseende unikt material. Samma effekt borde vi kunna påvisa med vilket material som helst med lämpliga egenskaper. Återstod således bara att bevisa detta.

Vi började med en mycket torr träbit. Det var en bit av en plank som lagrats inomhus i flera år. Den gav i första försöket inget som helst utslag på oscilloskopet. Varför? Ja, det var ny dags att fundera över vilka materialegenskaper som försöksobjektet skulle ha för att kunna fungera.

Den ström som uppkommer vid en normal statisk urladdning från en människa är mycket liten. Motståndet i försöksobjekten måste därför vara ganska stort för annars blir den spänning vi mäter mellan spikarna för liten. Motståndet får emellertid inte vara för stort för då sker urladdningen för långsamt samtidigt som oscilloskopet fungerar som en kortslutning av signalen och resultatet uteblir. Vårt oscilloskop har ett ingångsmotstånd på 10 megaohm varför motståndet mellan spikarna förmodligen bör vara några få megaohm för bästa resultat.

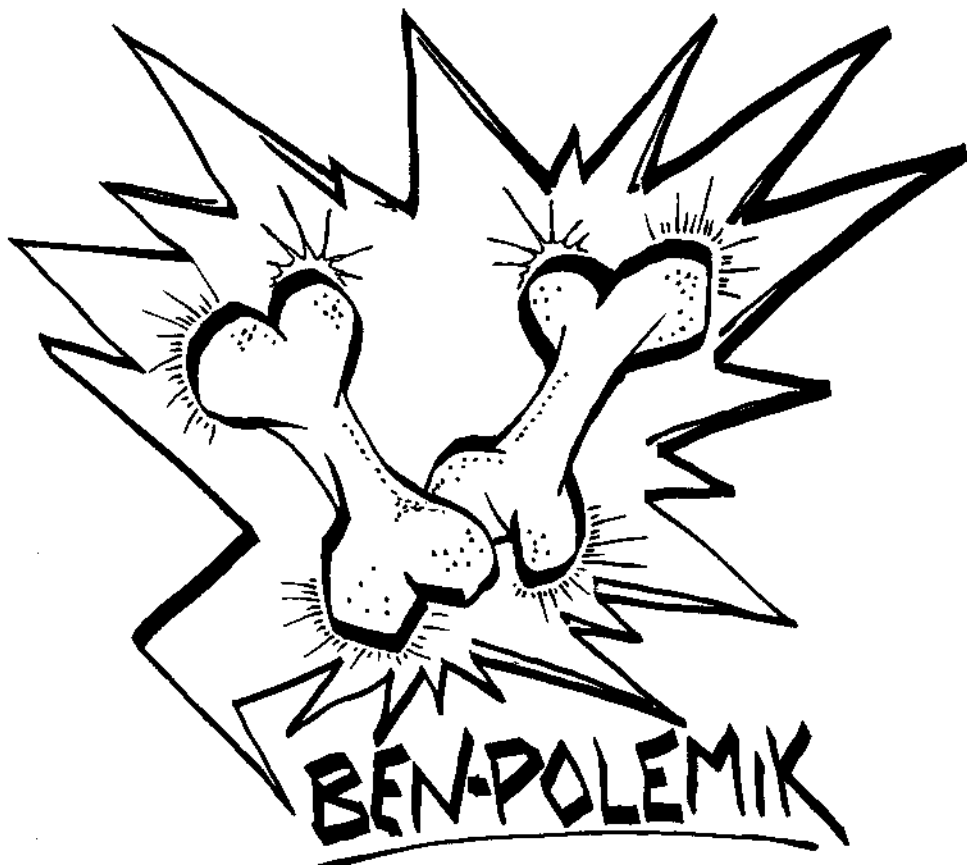
Nästa fråga var då vad som kan vara bra jämförelseobjekt. Förmodligen något som innehåller lagom mycket fukt eftersom det är vatten som står för merparten av ledningsförmågan i benet. Så vi tog helt enkelt vår träbit och stoppade den under vattenkranen en kort stund. Sedan torkade vi av överflödigt vatten och lät den torka till en kort stund. När vi sedan kopplade träbiten till oscilloskopet fick vi precis samma resultat som med benet. När vi nu hade klart för oss vilka försöksbetingelser som gällde var det inte svårt att visa samma effekt i flera material.

Sammanfattning

Vårt senaste (men inte sista) hopp om en lösning på slagrutans gåta har gått om intet. Nordell-effekten som så många andra effekter har visat sig vara ett resultat av ett mätfel. Vi kan bara beklaga men låt oss för den skull inte misströsta. Vågar vi inte tillåta oss att göra fel kommer vi heller aldrig att få chansen att göra rätt.

Nyköping i augusti 1990

Bo Jacobsson Dan Mattsson

Luleå den 11 september 1990

Hej Dan och tack för ditt brev.

Det är uppmuntrande att ni gör fortsatta försök, det är enda sättet att komma vidare. Eftersom ni ville ha kommentarer på er artikel så kommenterar den från början till slutet.

Verifiering 2

Jag har också använt flera olika tillhyggen, käppar, rör, hammare av olika slag. Jag får utslag för dem också men det är sant att utslaget blir mindre än om jag använder handen.

Statisk urladdning

Jag har vid flera försök kommit fram till att spänningarna i benet inte endast har en piezoelektrisk förklaring, där är jag helt överens med er. Jag har också gjort försök med statiska fält och sådana fält ger också utslag på benet men dessa urladdningar ger en helt annan karaktär på spänningskurvan.

Jag har gjort försök som tyder på att spänningarna i benet inte kan förklaras med statisk elektricitet. Åtminstone har jag genomfört försök där denna förklaring inte kan gälla.

Parallellförsök.

Den piezoelektriska egenskapen är inte alls så unik, även om jag kanske trott så för några år sedan. Den finns i tillräckligt många mineraler för att de flesta bergarter ska vara piezoelektriska. Bland grundämnena vet jag bara en, nämligen selen. Växter med cellväggar uppbyggda av kiselceller har dessutom dessa egenskaper. För alla piezoelektriska material gäller naturligtvis att de är mer eller mindre piezoelektriska. Kvarts är ett exempel på ett material med särskilt hög effekt. Vad jag förstår så gäller att material som är uppbyggda i skikt kan vara men inte nödvändigtvis är piezoelektriska.

Sammanfattning

Jag har aldrig tyckt mig bevisa slagrutans funktion med grisbenet. Det har heller varken stärkt eller försvagat min hypotes eftersom dessa handslag inte kan föreligga när man går med slagruta. Det var bara ett förförsök för att få en känsla för storleksordningarna av de piezo-

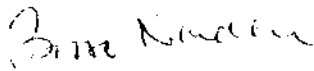
elektriska spänningarna. Jag visste från medicinsk litteratur att storleksordningar på 1 V var vanlig i deras försök, men jag ville se och känna själv.

Följaktligen så anser jag att även om de uppkomna spänningarna inte har med piezoelektricitet att göra så har grisebänsförsöken inte en sådan vikt att de är avgörande för om slagrutan har en piezoelektrisk förklaring eller ej. Det hänger på intet sätt på detta försök.

Det är ställt utom allt tvivel att ben har speciella elektriska egenskaper, bland annat piezoelektriska. Detta betyder följaktligen att också en piezoelektrisk effekt uppkommer i benet, vilket betyder att vi har en mottagare för elektriska och elektromagnetiska fältvariationer. Det är denna mer filosofiska tanke som är bakgrunden till min hypotes. Därför tycker jag att ni dragit för långtgående slutsatser då ni med mina och era mätningar avfärdar den piezoelektriska hypotesen för slagrutans förklaring.

Jag tycker att ni gjort ett bra jobb, särskilt då ni fuktade träbiten, själv använde jag bara torrt trä i mina referensförsök. Det är tacknämligt att ni har formulerat er i skrift. De flesta som har haft kommentarer och invändningar har inte gjort det. Ni har gett mig en del impulser, tack för det. Jag har själv en försöksuppställning under byggnation för att göra fortsatta försök. Syftet med dessa nya försök är att få fördjupade insikter som kan leda till nya angreppssätt på slagruteproblemet.

Hälsningar från Luleå

Bosse Nordell
Tekn. Högskolan
Vattenteknik
951 87 Luleå
tel. 0920-91646

NÅGRA DAGAR MED ENGELSKA SLAGRUTEVÄNNER

Söndagen den 16 september

Det satt en liten tagg i hårtat och gnagde när jag denna regniga eftermiddag steg på flyget här i Sundsvall för att åka på engelsmännens slagrutekongress. Jag tänkte på höstmötet i Vårgårda och hade så gärna velat vara med även där. Min dotter Kerstin gjorde mig sällskap och resan gick ovanligt snabbt, och när solen just gick ner landade vi i London. Vi installerade oss på hotellet som låg centralt vid Picadilly Cirkus, bytte till lättare kläder för kvällen kändes härligt varm. Sedan gick vi ut och trängdes med de uppklädda flanerande londonborna och insöp storstadsatmosfären. Innan vi gick till sängs slank vi in på hotellets pub och beställde varsin halvpin Lager, som vi drack på stående fot. Vi sov gott på ölet och vaknade på

måndag

utvilade och åt en tidig frukost. Kerstin som är en hängiven amatörfotograf drev otåligt på, och jag lunkade snällt efter när hon jagade motiv - röda dubbeläckare, svarta taxibilar, duvorna på Trafalgar Square, och när försäljarna i Covent Garden började resa sina stånd och packa upp sina varor var vi där och tog bilder. När vi trötta och kaffesugna beslutade återvända till hotellet kom vi förbi platsen där rundtursbussarna står och då hoppade vi på en av dem, som under två timmars tid tog oss till Londons intressantaste sevärdheter. Vi satt på övre våningen som var taklös och hade en utmärkt utsikt och fick en massa avgaser på köpet. Lunchen hade vi inte tid med utan styrde kosan till Oxford Street, där affärer och varuhus finns, och sedan blev det in och ut och in och ut genom portar och svängdörrar, men det blev mest bara att titta då köplusten och orken tröt. Vi var ordentligt hungriga och trötta när vi återvände till hotellet. Efter bad och litet vila åt vi oss rejält mätta på en kinesrestaurang i Soho, men trots det så visst gick det ner ett glas öl på en pub efteråt - vi var ju i England. Att jaga motiv med kamera öppnar verkligen ögonen. Man ser och upptäcker saker som man eljest skulle gått förbi.

Tisdag

I dag skulle vi träffa våra vänner i Leicester, Daphne och Charles Holderness. På morgonen tog vi en taxi till busstationen och där köade Kerstin nära en timme för biljetter, medan jag tålmodigt vaktade våra väskor. Det blev ett glatt återseende när Charles mötte vid bussen och sedan även med Daphne i hemmet, där hon väntade med en härlig lunch. Vi kände oss mycket välkomna och trivdes från första stund.

På eftermiddagen for vi till en klosterruin, där Charles med slagrutan spårade försvunna murar och pelare. Där var som överallt på engelska landsbygden mycket grönt och fåren betade bland ruinerna. Markägaren var tillfälligtvis på platsen och han berättade för oss om den rikliga vattenkälla som han fått fram efter anvisningar från Charles slagruta. Nästa mål var Leicester Forest. Det var ett inhägnat stort område, likt våra naturreservat. Där växte jätteträd och en lugn liten å med foreller rann genom skogen. Gräsänder med sina familjer simmade omkring och de talrika rådjuren hade siesta. Det var soligt och mycket behagligt och många mammor med barnvagnar och även många pensionärer var ute och promenerade. På en klippig sluttning (såg ut som en förkastning) hade nästan alla träd stora knölar och var vridna och spruckna. Detta berodde på skadlig jordstrålning enligt Charles och han kallade träden för cancerträd.

På kvällen var vi bland svenska slagrutevänner. Vi tittade nämligen på videofilm från Kopparberg, som Charles lyckats mycket bra med.

Onsdag

Paret Holderness sparade ingen möda när det gällde att ta väl hand om oss. Dom ville och lyckades göra vår vistelse till en mycket fin upplevelse. Denna morgon var picknickkorgen packad och bilen redo för utflykt. Vi åkte till Dovedale, som även är ett naturreservat. Naturen här bestod av höga trädlösa gröna kullar likt våra berg fastän mjukare i konturerna och bebyggelsen var mycket ålderdomlig. Massor med gråa, vita, svarta och bruna får betade på kullarna. I botten på dalen rann en flod med små forsar, som var ett tillhåll för flugfiskare. Det var en mycket vacker plats och vi njöt av naturen och det fina vädret. Vi åkte vidare och picknickkorgen dukades upp på en flat sten mitt i en stencirkel, en väl vald plats som kändes bra för en slagrutelunch. Stencirkeln heter Arbor Low henge och var en ovanlig sådan. Stenarna var flata, av skifferliknande material och låg platt på marken. Inte mindre än fyra välgörande leylinjer korsade varandra under stenen vi satt på. Inne i cirkeln fanns en särskild plats för healing. Där fanns också en stående flat sten med två hål i, och genom dessa hål drogs i forna dagar små barn. Själva cirkeln var delvis omgiven av en jordvägg med kullar på, och en separat större kulle med krater i låg alldeles intill. Vi gick naturligtvis med slagruta och det var spännande att känna på de starka energierna. På kvällen hade Charles lokala dowsinggrupp sitt månadsmöte i Nottingham och det fick vi vara med om. Det var ca 30 personer som samlades och informerade om vad de funnit och kommit fram till sedan senaste mötet. Ordföranden var en mycket duktig slagruteman men samtidigt mycket skeptisk. Han hade med slagruta gått runt stencirkeln Arbor Low, den vi just besökt, och funnit att landskapet runt omkring varit omgärdat av en skyddande mur. Stencirkeln var tydligen en plats för samling, riter, healing och kanske även en förskansning för folk inom muren.

Torsdag

Eftersom York är en ålderdomlig muromgärdad stad (lik Visby) ville Kerstin fotografera där, och vi hade reserverat en dag för detta. I York finns bl a många spår efter vikingarnas invasion på 800-talet. För några år sedan när ett nytt affärshus skulle uppföras hittades vid grundgrävningen ett vikingaskepp i mycket gott skick, byggnader och tusentals föremål från vikingarna. Med utgångspunkt från detta hade ett vikingamuseum byggts upp. Här var vi med om någonting mycket spännande. Man färdades baklänges i ett tåg och även baklänges i tiden. Först passerade man snabbt genom epokerna ner till 800-talet, som var målet för resan. Här åkte vi genom ett vikingasamhälle som var autentiskt uppfört. Där var hantverkare (naturtrogna dockor) av alla slag som juvelerare, garvare, slaktare o s v. Hundar skällde och folk grälade. Ljudeffekter och lukter bidrog till att vi tyckte, att vi var med. Det var en upplevelse. De funna föremålen var utställda i särskilda rum och vi förvånades över att mycket såg likadant ut än i dag, såsom t ex tänger och hackor. York Minster är en mycket berömd gammal kyrka. Charles tog oss med till ett utrymme under tornet och altaret och berättade ungefär följande. För ett 30-tal år sedan måste man förstärka grundpelarna under tornet och när man började gräva kom man först på relikier från Normantiden (invasion från Normandie). Under detta skikt fanns föremålen från vikingarna, och sedan kom lämningarna efter saxerna och längst ner fanns romarperioden. Allt fanns dokumenterat och utställt där nere. Charles tog fram sin pendel och svängade den, konstigt nog utan att någon av dom andra besökarna tittade förvånat och misstänksamt på honom, och visade oss de kraftiga leylinjer som korsade varandra just under tornet med altaret. Detta torn var beläget på mitten av kyrkan. Han visade oss också på en ritning över en tidigare kyrka belägen på samma plats. Denna var fyrkantig och låg diagonalt över den nuvarande och hade altaret i ett av hörnen, och det var samma plats som det nu befintliga. Korsningen av leylinjerna var tydligen det som bestämt altarplatserna. En källåder gick också genom grunden och mynnade ut i ett källflöde med klart och friskt vatten. Här bodde vi luxiöst på Viking Hotel första natten.

Fredag

När solen gick upp befann vi oss på stadsmuren och fotograferade. I dag skulle kongressen börja och vi hade att flytta över till St Johns college. Att bo på college var en ny upplevelse. Skolan var mycket gammal och påbyggd i flera etapper. Vi fick var sitt litet rum, spartanskt möblerat och kallt. Samlingen var kl 5.00 i en stor sal som rymde de 170 deltagarna och där ett bord med glas, sherry och tilltugg stod dukat. Stämningen var otvungen och glad, och vi återsåg personer från Charles dowsing-grupp, och det var som att möta gamla bekanta.

Efter middagen var det dags för den förste talaren. Han var australiensare och ämnet var "stencirklar" och han hade diabilder till hjälp. Han pratade fort och otydligt, så engelsmännen själva hade svårt att förstå honom, mycket mindre vi. Av bilderna kunde vi dock bilda oss en uppfattning. Ett diagram över engelska stencirklar visade, att de var sammanlänkade genom leylinjer.

Lördag

Efter det vi ätit oss mätta på mjölk, flingor, bröd, ost juice sa Charles "nej nu skall jag äta den riktiga frukosten" och gick fram till en annan disk och försåg sig med ägg, bacon och stekt potatis. Så var det hela tiden mycket mat och mjuka kakor och vinerbröd till kaffet.

Första föredraget handlade om geopatisk stress. Det var om hur olika energier från olika källor, såsom jord, vatten, mineraler osv påverkar oss, så att vi mår dåligt, men talaren påpekade också att det fanns energier som är välgörande och hälsosamma.

Nästa ämne var "Dowsing ur en ingenjörs synpunkt". Denne var byggare och använde slagrutan för att lokalisera orsakerna till sprickor och sättningar i hus. Han använde slagrutan, om jag så får säga, för husdiagnos.

På eftermiddagen tog olika personer hand om grupper, på samma sätt som vi gör hemma. Jag sällade mig till jordenergigruppen, som ute på gården tog ut leylinjer, vattenådror, skadliga energilinjer m m. Leylinjerna gick till kyrkan som låg i närheten.

Efter den goda och rikliga middagen avslutade Arthur Baily med att tala om "Fakta, misstag och fantasier". Han var rolig och intressant och till yrket läkare. Vi skrattade hjärtligt när han berättade om hur en uppskärnad grannfru ringt upp honom och sagt "Du måste komma genast för jag tror att Tom håller på att bli tokig, han springer runt med en pinne på tomtan". När Bailey kom dit fick han ett gott skratt, för Tom utövade dowsing, som han läst om, och han var så entusiastisk för det fungerade. Baily poängterade vikten av försiktighet och att alltid låta och lyssna på sig själv. Olika redskap kan fungera olika för olika utövare och en del fungerar inte alls. För honom hade det varit så. Även ja och nej med pendel kan vara olika för olika personer. Baily har också tagit fram 36 verkamma blomessenser.

Söndag

Ny dag, ny stadig frukost, nya talare och hemresa.

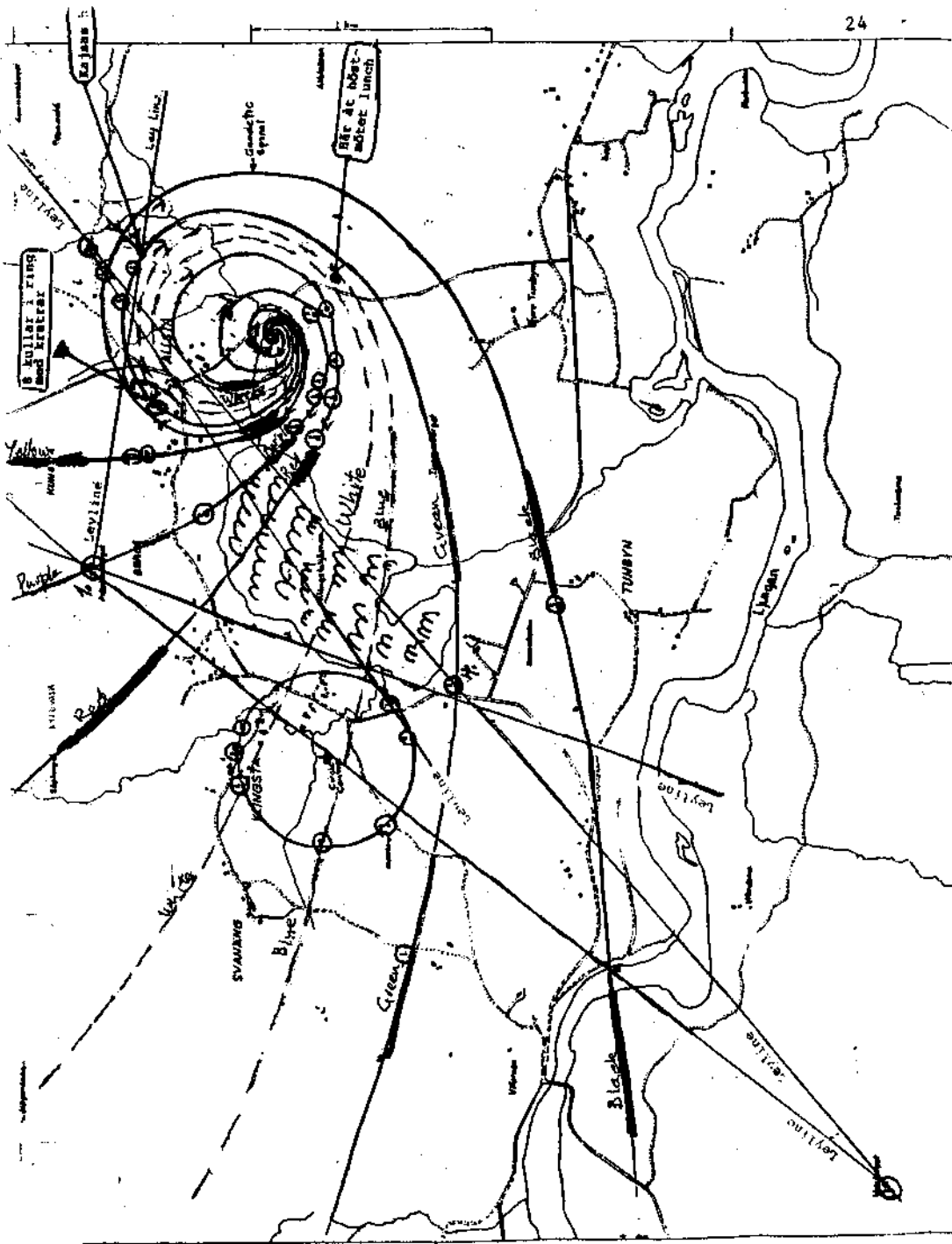
En professor från ett amerikanskt universitet talade om parapsykologi och dowsing. Det var svårt att förstå honom då han pratade mycket fort, men han visade föredömligt enkla bilder och jag förstod att han pratade om en osynlig vägg ESP, som vi kunde genomtränga ibland för att inhämta och även lagra information.

Den sista vi hörde var en dam, som talade om "healing med naturen". Hon nämnde inte slagruta och pendel, men visste ändå sedan hon var liten flicka hur växter kunde användas till healing. Enbart att vandra och vistas i skog och mark har en helande effekt på både kropp och själ. Hon visade mycket vackra diabilder och stannade särskilt för och lovprisade Comfrey = vallört. Bladen som kan kokas som spenat, då dom känns vassa i rätt tillstånd, innehåller så gott som hela B-vitaminkomplexet och särskilt sådana som vi har svårt att få tillräckligt av, t ex B12, Roten är också mycket värdefull.

Här måste vi lämna kongressen och fick äta en tidigare lunch för att hinna med tåget till London och flyget hem. Det var med tårar i ögonen vi tog adjö och kramade om Daphne och Charles på stationen. Vi hann med flyget och kom i rätt tid till Arlanda, där vi mot all förmodan fick ett litet kyffe att sova ut i, innan vi tog första planet hem på måndagmorgon. Vädret var klart och vi njöt av morgonkaffet och Kerstin började fundera "var är kongressen nästa år". Vi kunde från luften se vårt hem, men sedan hakade det upp sig. Flygfältet ligger på Indalsälvens delta, som morgondimman låg som en fäll över. Vi cirklade i över en timmes tid och kunde titta ner på vårt hus många gånger, innan kaptenen meddelade "lättar inte dimman inom 5 minuter måste vi på grund av bränslebrist gå tillbaka till Arlanda". Kerstin och jag kom överens om att nu gäller det att tänka och tro positivt, att vi landar och möter Nisse som väntar med bil. Dimman lättade och var spårlost försvunnen när vi efter sista svängen kunde landa, först av tre cirkulerande plan.

Jag känner mig mycket glad och tacksam när jag tänker tillbaka på vår vecka i England. Den var händelserik, spännande, vi fick många nya vänner, Kerstin fina bilder och vi lärde oss en hel del.

Kajsa Hallberg

BREV FRÅN CHARLES HOLDERNESS
British Society of Dowzers

22nd. June 1990

Käre Rolf

Min hustru och jag ber att få framföra ett hjärtligt tack för det varma och vänliga välkommandet till Gillersklack. Er kongress genomtyrades av samma vänskap och vänliga atmosfär som alltid råder på alla sammankomster där dowzers (slagrutemän) och liktänkande människor möts.

Jag var mycket intresserad av de olika frågor som diskutades. Trots språksvårigheterna lyckades jag ta till mig det väsentligaste av föredragen och de följande diskussionerna. Era medlemmar var alla mycket förstående och hjälpsamma med översättningar under kongressen.

Efter kongressen åkte vi med Kajsa till Sundsvall och besökte flera av de lokala fornlämningarna. Jag önskade nämligen att på platsen undersöka det som jag identifierat medelst mapdowsing på den karta Kajsa sände mig för tre år sedan.

Särskilt intresserad var jag att besöka platsen för den geodetiska spiral som jag genom mapdowsingen upptäckte på kartan och som jag förstår Kajsa har delgivit Slagruteförbundet. Spiralen går ut från en serie av starkt energiladdade originalstenar grupperade i en cirkel om sju stenar med en centralsten. Kring cirkeln är en ring av träd och omgivningarna är odlad mark. Det går sju linjer till spiralcentrat. På den karta jag tidigare sänt Kajsa var fem linjer markerade men på den var också ett stort mellanrum mellan de röda och blå linjerna. På platsen fann vi att där är två linjer till, vita och blå, i mellanrummet.

Angivelsen av spiralcentrat brister självklart i noggrannhet då linjerna skall vara mycket tätare, och det erfordras en mycket större skala för att återge det verkliga förhållandet.

På platsen kunde jag för Kajsa demonstrera hur varje spirallinje responderade till en särskild färg på Mager Rosette (färghjulet). Genom att använda detta och följa varje färglinje fick vi klarhet om spiralmönstret som utgick från stencirkelcentrat.

Flödet av energi alternerade i de olika linjerna. Sålunda flödade vid detta tillfälle gul, röd, blå och svart inåt, medan violett, vit och grön flödade utåt. Flödesriktningen växlar med tidvattnet, och hela systemet påverkas av månens aktivitet.

Detta är ett bra exempel på hur man genom att använda Mager Rosette kan identifiera och skilja mellan linjer och på så sätt få fram ett mönster. Linjerna är visade på "Kajsa-diagram" och även de olika linjernas färger. Jag har skrivit färgernas namn längs varje linje, så att diagrammet går att använda för Ert magasin.

Jag har gjort förfrågan hos British Society of Dowzers på 100 st Mager Rosette och kommer att delge Kajsa resultatet.

Än en gång - tack för en mycket angenäm och minnesrik weekend. Vår kongress är på hösten och i år i York, en mycket gammal muromgärdad stad med "The Minster (Cathedral)" och många anknytningar till romar-, saxon- och vikingatiderna. En kopia av anmälningsformulär och program bifogas.

Er förbundne

Charles Holderness

FÄRGHJULET (Mager Rosette)

Färg =	vattenkvalitet
Vitt	Healingvatten
Violett	Mycket bra (högsta kvalitet)
Blått	Rent, friskt och mycket bra
Grönt	Luft ^{LUFT} VATTEN bör undvikas
Gult	Hårt, t ex kalkhaltigt
Rött	Järnhaltigt
Grått	Smutsigt - måste renas
Svart	Hög bakteriehalt, giftigt

Vitt vatten kan innehålla mineraler.

Bräckt vatten kan identifieras genom att använda skiljelinjen rött-grått

STADGAR för SVENSKA SLAGRUTEFÖRBUNDET antagna 1982.

§ 1. Förbundets ändamål

är att sammanföra svenska rutgångare och underlätta deras erfarenhetsutbyte, liksom att underlätta forskning kring slagrutefenomenet samt att i övrigt främja slagrutekonsten (: dowsing).

§ 2. Medlemskap

i förbundet kan sökas av envar som sympatiserar med förbundets ändamål.

Styrelsen beslutar om inträde. Medlem, som inte efter en påminnelse betalat årsavgiften eller som verkar i strid mot förbundets ändamål, kan efter styrelsebeslut uteslutas.

§ 3. Styrelse och sammanträden

Allmänt möte, vartill styrelsen skall kalla skriftligen minst tre veckor i förväg, hålles årligen under maj eller juni månad. På mötet skall utses en styrelse för kommande verksamhetsår. Styrelsen kan kalla till extra möte, om så påfordras.

Styrelsen skall hålla minst två protokollförda sammanträden per år.

Styrelsen kan inom sig utse ett arbetsutskott, som i sig är beslutsmässigt.

§ 4. Förhandlingar och revision

Förbundets räkenskapsår är lika med kalenderår. Vid årsmöte avlägger styrelse och skattmästare rapport om verksamheten. Att granska räkenskaperna utses samtidigt med styrelsen två revisorer och en suppleant att förelägga årsmötet sin rapport.

§ 5. Årsavgift

Årsavgiftens storlek bestäms av årsmötet.

§ 6. Stadgar, upplösning

Beslut om ändring av stadgarna samt beslut om förbundets eventuella upphörande måste fattas med klar majoritet vid två på varandra följande årsmöten.

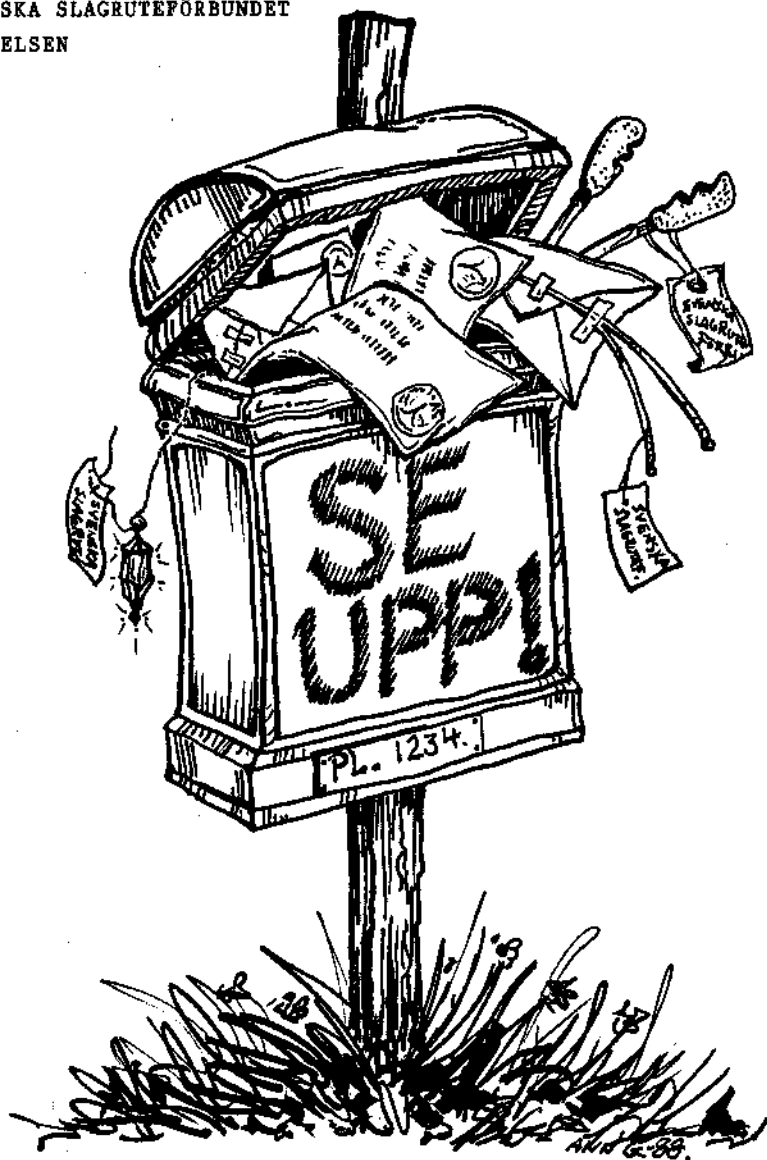
Resterande medel vid förbundets upphörande skall gå till forskning kring dowsing - (slagrute-) fenomenet.

STYRELSEN

I VÅRA BREVLÅDOR RAMLAR NER EN MASSA PAPPER, SOM VID FÖRSTA PÅSEENDET SER UT ATT KOMMA FRÅN SVENSKA SLAGRUTEFÖRBUNDET, MEN SOM INTE KOMMER FRÅN OSS !!!

VI VILL TALA OM ATT VI ÄR OVETANDE OM, INTE GIVIT NÅGON TILLÅTELSE TILL OCH INTE TAR ANSVAR FÖR DESSA UTSKICK. VÅRA ÄR FÖRSEDDA MED VÅRT EMBLEM OCH/ELLER MED " SVENSKA SLAGRUTEFÖRBUNDET".

SVENSKA SLAGRUTEFÖRBUNDET
STYRELSEN

ÖNSKAR VI

ER ALLA

STYRELSEN

Rolf och Lena vill här passa på och tacka Er alla som har hjälpt oss att göra det möjligt att även detta år fylla två medlemsblad! Speciellt tack till Kajsa som alltid förser oss med material och även till Ann som alltid ritar våra bilder och givetvis stort tack till alla er andra.
Vi hoppas på material även nästa år!
